

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 26. rožnika 1896.

List 26.

Pozdrav Jezusu.

Mili Jezus, o pozdravljen!
V Zakramentu izpostavljen,
Duše moje ti radost;
Počesčeno serčno, vneto,
Jagnje božje, trikrat sveto,
Ti neskončna blaženost!

Nisem vreden v tebe zreti,
Nisem vreden tebi peti,
Jaz pregrešni prah, pepel;
Naj bi v zdihljejih ognjenih,
Ljubi Jezus! na kolenih,
Vsaj Te pozdravljati smel.

Eno naj te smem prositi:
Daj mi večno te ljubiti,
Spolni vroče mi želje;
Naj se serce v Sercu vname,
Kri, ki dalo zadnjo zá-me,
Sklene z njim na veke se.

V tebe, o Gospod! verujem,
Te pozdravljam, povišujem,
Nade in ljubezni vir!
Vekomaj ti zvest čem biti.
V tvojem Sercu opočiti,
Moj dobrotljivi Pastir!

Sladki Jezus! v družbi tvoji,
Kak je dobro duši moji,
Večno rad s teboj bi bil;
Ah, dodeli da pozdravljal,
Kdaj te z angelji preslavljal,
V raju večno bom častil.

Radoslav.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

(Dalje.)

VIII. Člen.

Verujem v Svetega Duha.

Kakor smo rekli, je Beseda Božja Sin Božji tako, kakor je beseda človekova pojmovanje uma.*) Toda, včasih je človeku ta umovna beseda mrtva, takrat namreč, kadar človek premišlja, kaj bi moral storiti, pa ga vendar ni volja to storiti. To je ravno tako, kakor pravimo o veri, da je mrtva, kadar človek veruje, pa ne dela: „Kaj pomaga, bratje, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima“? (Jak. 2, 14.). Beseda božja pa je živa: „Živa je namreč beseda božja“. (Hebr. 4, 12.) Zato mora Bog smeti voljo in ljubezen, kakor pravi sv. Avgustin, pisoč o sv. Trojici: „Beseda, katero hočemo učiti, pomeni isto, ko ljubezen“. Kakor pa je Beseda Božja Sin Božji, tako je ljubezen Božja sv. Duh. Zato ima človek tedaj sv. Duha, kadar ljubi Boga: „Ljubezen Božja izlita je v naša serca po svetem Duhu, kateri nam je bil dan“ (Rim. 5, 5).**)

*) Glej II. Člen v št. 2. letošnjega letnika in nasl.

**) Sv. Tomaž tu v kratkih besedah, ki so težko umljive in potrebujejo pojasnila, podaje svojo razlago sv. Trojice. Dasi jo razlagati skuša, vendar še ostane skrivnost. Razlaga pa tako-le: Če si jaz mislim kako besedo ali stvar, tedaj jaz to misel takorekoč rodim. Ta misel je meni hči, jaz sem ji oče. Ako pa potem to misel hočem izpeljati, potem sva jaz in moja misel takorekoč vezana po hotenju ali volji. — Bog Oče pa od vekomaj spoznava samega sebe in sad tega spoznanja je Bog Sin od vekomaj. Beseda Božja; Bog Oče in Bog Sin pa sta od vekomaj zvezana med seboj po ljubezni, ki je Sveti Duh. Bog Sin je toraj rojen od Boga Očeta od vekomaj. Bog Sveti Duh pa izhaja od Boga Očeta in Boga Sina od vekomaj. — Tako je sveti Tomaž, največji učenjak vseh časov, poskušal razlagati sv. Trojico, a vendar nam prevelika skrivnost le še vedno ostane skrivnost, katera nam bode šele v nebesih jasna. (Op. prest.)

Bili so pa nekateri, ki so napačno učili o sv. Duhu rekoč, da je ustvarjen in manjši kot Bog Oče in Sin, in njih služabnik in strežnik. Zato je sv. Cerkev, da bi te zmote odpravila, dodala v veri, ki se moli v maši po evangelju, pet besedij o sv. Duhu.

1.) Dasi so še drugi duhovi, namreč angelji, so vendar služabniki: „Vsi so služabni duhovi“ (Hebr. 1, 14), a sv. Duh je Gospodovalec: „Bog je Duh“ (Jan. 4, 24) in: „Gospod pa je Duh“ (2. Kor. 3, 17). Kjer pa je Duh Božji, tam je prostost in sicer zato, ker ljubezen do Boga vničuje ljubezen do sveta. In zato pravi ona vera, ki se moli v sv. maši: „Verujem v svetega Duha, Gospodovalca“.

2.) V tem živi duša, da se združi z Bogom, ker je nje življenje Bog sam, kakor je duša življenje telesa. Dušo pa združi z Bogom sv. Duh po ljubezni, ker je sam ljubezen Božja in zato oživlja. „Duh je, ki oživlja“ (Jan. 6, 64). Zato pravi nicejska vera, kakor se imenuje tista, ki se moli pri sv. maši: „Kateri oživlja“.

3.) Sv. Duh je istega bistva z Očetom in Sinom, ker, kakor je Sin Beseda Očetova, tako je sv. Duh ljubezen med Očetom in Sinom in zato izhaja iz obeh: kakor je pa Beseda Božja istega bistva kot Oče, tako je tudi sv. Duh istega bistva kot Oče in Sin. Zato pravi nicejska vera: „Kateri izhaja od Očeta in Sina“. S tem pa je že tudi rečeno, da sv. Duh ni ustvarjen.

4.) Sv. Duh je jednak Očetu in Sinu, kar zadeva njega čiščenje: „kateri prav molijo, bodo molili Očeta v duhu in resnici“ (Jan. 4, 24). „Učite vse narode in kerščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha“ (Mat. 28, 19). In zato pravi nicejska vera: „katerega ob enem z Očetom in Sinom častimo in slavimo“.

5.) Dokaz, da je sv. Duh jednak Bogu Očetu in Bogu Sinu, je ta, ker so preroki govorili iz Boga. Gotovo je, da, če bi sv. Duh ne bil Bog, ne bi se reklo o Njem, da so preroki iz Njega govorili. Toda sv. Peter pravi: „Od svetega Duha navdihnjeni so govorili sveti možje Božji“ (II. 2, 21), in Izaija pravi: „Gospod Bog me je poslal in Duh njegov“ (48, 16). Zato pravi nicejska vera: „ki je govoril po prerokih“*)

*) Tolikrat je bilo že v tej razlagi govorjenje o dveh verah, apostolski in nicejski. Pervo imenujemo »vero« sploh, malokdo pa pozna drugo, nicejsko vero, ki se moli pri sv. maši ob praznikih koj po evangelju. Kako da je nastala ta vera, smo že povedali v št. 2. letošnjega leta. — V apostolski veri, ki je iz 2. stoletja po Kristusu ali pa še nekaj prej, so verski nauki prav ob kratkem povedani, ker so pa polagoma nastale mnoge zmote, so te zmote overgli s tem, da so v nicejski veri apostolsko vero nekoliko bolj razložili in jo raztegnili. Sv. Tomaž pa najprej razlaga apostolsko vero in potem pokaže, kako da je nicejska vera potem le nauke razširila, s tem, da je te napačne nauke overgla. (Op. prest.).

S tem sta po biti dve zmoti; namreč zmot manihejcev, ki so trosili, da stari zakon ni bil od Boga, kar je pa napačno, ker je po prerokih sv. Duh govoril. Overžena je pa tudi zmota Priscile in Montana, ki sta defala, da preroki niso govorili pod vplivom sv. Duha, ampak brez zavesti.

Sovražna brata.

(Prof. J. Repič)

V večji vasi na Dolenjskem je bivala precej premožna rodbina, katero so čislali prebivalci daleč na okrog. Štela je le štiri osebe, namreč: očeta, mater in dva sinova. Po prezgodnji smerti materini je gospodaril in gospodinjlil oče sam na malem, a vendar nezadolženem posestvu. Samo ob sebi se razume, da ni bilo vse tako, kakor bi moralo biti, saj je v hiši takorekoč duše manjkalo. Vendar so ostali tudi še dalje marljivi ljudje nezadolženi. Čez nekoliko let pa začne skerbni gospodar bolehati in ne dolgo potem je že ležal na mertvaškem odru. — Sosedje so že prej vedeli, da bodo nastale velike razpertije med bratoma zaradi očetove zapuščine. Dobri oče se nekaj časa ni mogel odločiti, kako bi to stvar vredil, kajti ljubil je oba jednako. Naposled sklene, naj gospodarita oba skupaj in obdelujeta 50 oralov obsezajočo zemljo. S tem sta bila tudi oba poslednja popolnoma zadovoljna. Toda precej po očetovi smerti se začneta prepirati; njuni nazoni in naklepi bili so povsem različni. Večkrat sta se tako sperla, da bi bili neizrečeno žalostni nasledki, ako bi ju ne pomiril še živeči stric ali pa dobri gospod župnik. Toda, naposled je vsakdo izprevidel, da skupaj ne moreta več biti; in res, čez tri leta se spreta popolnoma, in mlajši brat zapusti očetovino in najme koncu vasi dobro obiskovano gostilno, — in tako sta gospodarila vsak sam za-se. Kdor ju je pa bolje poznal, je videl, da je razpertija izhajala le zaradi različnih njunih značajev in nazorov. Starejši je bil nagle jeze, in vsaka stvar ga je takoj raztogotila; mlajši je bil pa dobroserčen in prijazen. Večkrat se je prigodilo, da je prišel v njuno hišo kak ubožec in poprosil milega daru; takoj ga je zapodil s surovimi besedami starejši, a mlajši mu je skrivaj, da niti brat ni videl, podaril ali krajcar ali pa košček kruha. Toda kljub tolikim krepostim je šlo gospodarstvo mlajšega brata vedno bolj rakovo pot, kajti o kerčmarstvu ni imel nikakega pojma; tudi nezvesti hlapci in dekle so zanemarjali razna opravila, tu pa tam tudi kaj izmaknili, — tako, da sta naposled že potreba in pomanjkanje začele gospodariti v hiši. Pogostokrat je moral iti mlajši s svojimi hlapci

delat v bratovo hišo, ako si je hotel kaj denarja prislužiti. — Nekega večera prideta v vas dva duhovnika. Nabirala sta mile darove za neko cerkev, ki bi se imela zidati. Skoro v vsaki koči so jima stanovalci z veseljem podarili — sicer ne veliko, ker niso mogli. — a to, kar so dali, bilo je iz dobrega serca. Bilo je že pozno. Posvetujeta se, kaj naj storita, ker najbližja vas je bila oddaljena celi dve uri. Okolica je bila pa zloglasna zaradi mnogih roparjev, ki so napadali ljudi. Sklenila sta torej v ti vasi prenočiti. Stopita slučajno v hišo starejšega brata, ki je stal ravno z ženo pred ognjiščem. „Kaj bi rada?“ ju vpraša osorno. Povesta mu namen potovanja in poprosita, če bi ju hotel nocoj prenočiti. Surovi človek jima pa ne da le nobenega daru, temveč ju začne zmerjati z raznimi priimki in ven poditi, naposled jima pa pred nosom vrata zaloputne in odide v sobo. Častitljiva duhovnika zapustita žalostna negostoljubno hišo ter skleneta iti kar v dve uri oddaljeno vas. Že prideta koncu vasi. Tu zagledata gostilno (mlajšega brata) in takoj sta voljna, tu še jedenkrat poskusiti, morda bode kaj bolje. Kerčmar stoji slučajno na pragu in vsprejme duhovnika, ko vstopita v njegovo hišo, kar najbolj prijazno more. Ko zopet poprosita, da bi ju prenočil, pelje ju neizrečeno vesel v okusno sobo za tujce, v prvo nadstropje. Tu jima pri večerji sam streže in naposled ju vpraša, s kakšnim namenom potujeta po deželi. Komaj mu razodeneta svoj naklep, že hiti k omari in vzame iz predala majhno svoto denarja, katero jima vesel podeli, dobro vedoč, da kar stori v čast Božjo, bode mu obilo poplačano. — Veliko si je prizadeval, da je visokima gostoma pripravil spodobno ležišče; kako sta bila pa gospoda iznenadena, ko ga vprašata, koliko sta dolžna za tako izborno postrežbo, in ko jima odgovori: „Čast, katero ste Vi s svojim obiskom meni in moji hiši storili, vredna je več, kakor še toliko denarja“. Že sta pripravljena na odhod in zahvaljujeta se še iskreno dobremu možu. Kar ju povabi skerbni gospodar na pred hišo stoječi, že napreženi voz, češ, vročina je neznosna, solnce pripeka silno, in cestni prah tudi pljučam škoduje; naj sedeta torej drage volje na pripravljeni voz, da se popeljeta v bližnjo vas. Duhovnika se branita in lepo zahvaljujeta za postrežljivost gospodarjevo, ker dve uri tako ni taka daljava. Ko ju pa kerčmar le prosi, naposled privolita in stopita v pripravljeni voziček; kerčmar pa sede spredaj ter nadomešča „kočijaža“. Med veselimi in dovtipnimi pogovori pridejo do vasi, kjer gospoda izstopita, tu hočeta postrežljivemu kerčmarju, kot odškodnino za veliki trud, dati vsak

nekaj denarja; ta pa vsako plačilo odkloni. Z najiskrenejšo zahvalo se ločita hvaležna duhovnika od dobrega moža. Že odhajaje mu še kličeta: „Bog vam poverni, kar ste nama danes in včeraj dobrega storili! Srečno pot!“ — Opoludne (bil je ta dobri kerčmar še pri nekemu znancu po opravkih) pride srečno domov. Precej po kosilu gre na delo. A bil je zaradi vročine, ki jo je na potu preстал, silno truden in nikakor ni mogel pri delu vztrajati. Leže pod košato lipo v senco, da se odpočije. Spal je pod drevesom že kaki dve uri; kar ga prebudi silno germenje. Dasiravno je šele štiri ura, bilo je vendar popolnoma tema. Bliskalo se je skoro neprenehoma. Tu začne vedno bolj deževati, in naposled je bilo, kakor bi lilo iz škafa. To je terpelo kake pol ure. Vaški potok je narastel v reko: voda je stopila čez bregove in poplavlila in vzela seboj, kar ji je prišlo na pot. Ljudje so od strahu kar trepetali, boječ se za-se in za svoje imetje. Naposled se Bog usmili revnih stanovalcev, deževati preneha, oblaki se razperše, — in precej prilezejo prestrašeni vaščani iz svojih koč ter pregledujejo, koliko škode je nevihta učinila. O režeži! Kaj vidijo! Vse žitno polje je uničeno; več kozolcev je bilo popolnoma podertih: hiše so bile večina brez streh; njive so bile kar razdjane, potok jih je poplavljal in gorenjo zemljo seboj odnesel. Pogled je bil res prežalosten. Tri hiše so bile popolnoma poderte, in ljuti valovi naraslega potoka so derli čez razvaline. In jedna teh je bila tudi — starejšega brata. Zgubil je vse, vse; postal je berač. Kozolci, skedenj, hiša in polja, vse je bilo uničeno in opustošeno. Kako so pa stermeli vaščani, ko je ostalo posestvo mlajšega popolnem nepoškodvano! Bil je to res pravi čudež. Preostalo ni torej prevzetnemu, neusmiljenemu starejšemu bratu družega, kakor prositi pomoči mlajšega. Ves potert pride k njemu, potoži mu bridko usodo, nesrečo in revščino, prosi ga odpuščanja za vse, ker ga je tolikokrat razžalil in oškodoval; naposled ga pa prosi najponižnejše z jokajočim glasom, naj mu pomaga v preveliki nesreči. — Tudi sočutni mlajši brat se ne more zderžati solz, objame brata, mu pove, da mu je vse že davno odpustil, naposled mu pa še reče, če ga je volja ostati pri njem in mu pomagati pri kerčmarstvu, dokler ne pridejo tudi zanj boljši časi. Tako se je tudi zgodilo. Prej tako ponosni in imoviti starejši brat je postal takorekoč sluga mlajšemu bratu.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Pobožnost Jezusovega presv. Serca v tukajšnji uršulinski cerkvi. — Nadaljevanje.) Čut

hvaležnosti že zahteva, da častimo Jezusovo presv. Serce. To Serce nas je neizrekljivo ljubilo in nas še ljubi ter še vedno daje dokaze Svoje ljubezni v sv. Rešnjem Telesu, toraj po vsej pravici zasluži našo hvaležnost in ljubezen. Kristus sam je vpeljal to pobožnost, tedaj hoče in želi, da jo gojimo.

Če bi pa koga niti Jezusova želja, niti Njegova ljubezen do nas še ne nagnila k tej pobožnosti presv. Serca, naj jo goji vsaj zaradi velikih dobrot in milostij, katere bo zajemal iz nje! Ktere so te? Vseh tako ne bomo našeli, temveč najvažnejše in najpotrebnejše.

Te obljube so resnične; nahajajo se v spisih bl. Marjete Alacoque (reci: Alakoka), ktere je sv. Cerkev odobrila in poterdila. Bog se večkrat poslužuje privatnih oseb navadnih vernikov, katerim kaj posebnega razodene; po katerih vpelje kako novo pobožnost v Svojo Cerkev. Sv. Cerkev pa kot nezmotljiva učiteljica verskih resnic, kot varhinja čistega Jezusovega nauka — ona ima samo nalogo preiskovati in dognati: ali je kako razodenje Božje do navadnih vernikov pravo ali ne. In če je ona poterdila, potem je gotovo — istinito, resnično. Tako tudi tu. Sv. Cerkev je poterdila, da je Jezus res govoril bl. Marjeti Alacoque, in da ji je te obljube res dal. Torej se smemo na nje popolnoma zanesti. — Kake so tedaj te obljube?

O častilcih presv. Serca je Gospod Izveličar rekel „da jim bo dal vse milosti, ktere za svoj stan potrebujejo.“ Stanovske dolžnosti so važne in odgovorne dolžnosti. Kako težke dolžnosti imata n. pr. oče in mati; težak je stan predstojnikov, naj ti vzgojujejo mladino ali nadzorujejo druge verste ljudij. Vsakdo ima po svojem stanu svoje dolžnosti; če jih hoče natanjko spolnovati, časti naj presv. Serce Jezusovo. Tam bo dobil potrebnih milostij.

Častilcem Svojega Serca je dalje podelil Gospod „mir v njihovih družinah.“ Družinskega miru, kdo ga ne želi? Toda v marsikateri družini je mesto njega že tu na zemlji — živ pekel. Kako se pogostokrat marsikje godi, tega ne bomo razpravljali. Kličemo samo: mati, oče, hči ali sin — ako hočete mir v svoji družini, častite presv. Serce.

„Potolazil jih bom v njihovih tugah in težavah.“ Marsikdo ima sicer vsega dovolj, a vendar ni srečen; njegovo stanje mu je neznosno, tako pravi. Sv. Avguštín je bil sloveč mož, med prvimi talenti, kar jih je kedaj bilo na svetu; in zdaj je on ena izmed najsvetlejših zvezd na obnebu sv. kat. Cerkve. Ta Avguštín je bil pred svojim spreobrnjenjem sloveč govornik v mestu Milanu na Laškem. Milanci so hoteli svojemu vladarju, vračajočemu se domu, napraviti svečanost. In koga so izvolili za častni posel, da bi v imenu vseh pozdravil prišedšega vladarja? Ne domačina, temveč tujca — Avguštína. Tako je že slovelo njegovo ime. To častno opravilo — pozdrav vladarju — je pa Avguštína sila skerbalo. Po noči in po dnevu ni mogel spati in tudi ne jesti. Nekoč se sprehaja zunaj mesta; kar zagleda berača, ki hlastno in slastno povživa kos kruha. Avguštín si je mislil: tako slastno jaz že dolgo nisem jedel. Rad bi bil tako srečen, a berač bi ne bil rad. Drugi pot vidi ravno tistega reveža v sladkem spanju. Tako dobro, meni Avguštín, jaz že dolgo nisem spal. Blagruje berača, a njemu enak bi ne postal rad — temveč to, kar je bil Tako i dandanes. Mnogo jih je, katerim se

križi in težave njihovega stanu zde neznosne, a stanu bi ne spremenili radi. Kličemo jim: Častite presveto Serce; Ono vam bo polajšalo in slajšalo vaše bridkosti. Ostali bodele to, kar ste — a ložej terpeli.

„Mlačne duše postale bodo po tej pobožnosti goreče.“ obljubuje Gospod dalje. Dušna mlačnost je velika nevarnost. Bog sam govori, da bo mlačne ljudi „izbljuval iz svojih ust“; one hoče imeti goreče kristjane; mlačnežev pa ne mara. Po tej pobožnosti bodo dalje našli grešniki zopet — posvečujočo milost Božjo, brez ktere ni nebes. Najlepša obljuba je pa ta-le. „da bodo imena onih oseb, ktere bodo to pobožnost gojile in razširjale, zapisana v presv. Jezusovem Sercu, in nikdar več se ne bodo iz njega izbrisala.“ Kdo bi tega ne želel, da bi bil zapisan v Gospodovem Sercu? Kdo bi se tega ne bal, da bi ne bil izbrisan iz Njegovega Serca? To bo pač največja nesreča za nas, ako nas Jezus ob naši smertni uri in sodnji dan ne bo imel zapisane v Svojem Sercu. Kajti, vsi ti bodo zaverženi, kteri ne bodo zapisani; kteri pa bodo, bodo izveličani.

Častimo tedaj presv. Serce že iz ljubezni do samih sebe, da nas bo Gospod enkrat spoznal za „svoje“! —

Nastane daljno vprašanje, ktero se nam nehote vsili v glavo: kako naj pa opravljam to pobožnost, da bom deležen teh milostij in teh krasnih obljub?

Odgovor: Moli, časti, zahvaljuj in prosi to presveto Serce v sv. R. Telesu! Četverni način češčenja namreč razločujemo. Pervi je ta, da molimo to presv. Serce kot pravo Serce najvišjega včlovečenega Boga ter Ga v tem spoznavamo za svojega Stvarnika, od katerega smo popolnoma odvisni. Drugi je v tem, da se Mu zahvaljujemo za prejete dobrrote. Tretji način češčenja je sprava, je zadostovanje za vsa razžaljenja. „Gospod, ljudje in jaz smo Te žalili, zato Te zdaj tu molim v zadostovanje za ta razžaljenja“. In zadnji način je v tem, da Ga prosimo novih milostij. S prošnjami svojimi pred Njim spoznavamo svojo odvisnost od Njega. Tako se splošno časti presveto Serce.

Posebna pobožnost je pa v tem, da Ga vsaki dan sproti častimo s kratko pobožnostjo, najboljšo pred podobo presv. Serca. Ta kratka pobožnost naj bo ali kaka molitev Njemu na čast ali kaj drugega. Naše pobožnosti sploh naj ne bodo dolge, temveč kratke — glavna reč je ta, da so vsaki dan, da smo stanovitni v njih. Taka je ta pobožnost. Kratka naj bo, a vsaki dan gotovo stanovitno!

To presv. Serce je v sv. R. Telesu. Zato se zlasti do Njega obračajmo z zaupanjem: Tu govorimo s svojim Gospodom, kakor nam je ravno na sercu! Ta prijateljski pogovor z Gospodom, to notranje občevanje duše z Izveličarjem, je jako koristno. To naj se zgodi ali z molitvami ali kratkimi izdihljeji, sicer prav pred Njim ali pa tudi od daleč, tudi doma v sobi s srcem in telesom obrnjeni proti sv. R. Telesu! Duša govori z Jezusom, in Jezus govori duši. Pa porečeš: To že storim; kako naj še posebej častim presveto Serce?

(Konec prih!)

Z Razbora pri Zidanem-mostu, 10. junija.

„Kratka je vojska, a večna je krona.“

Te resnične besede nedosegljive, prekrasne pesmi done nam še vedno v ušesih in bodo odmevale še pozna leta v naših sercih, kajti ljubi Bog se je milostno ozerl tudi na nas, zapuščene gorske prebivalce,

ter oblagodaril nas s svetim misijonom od dne 30. maja do 8. junija. Resnično, blaženi so bili dnevi in le prehitro so prošli, ko so apostoljsko vneti preč. gg. očetje od sv. Jožefa pri Celju zbirali nas z gorečo besedo v svetišči domače farne cerkve. Slovesnost pričeli so domači gospod župnik s primernim nagovorom pred Najsvetejšim, želeč, da bi to izvanredno priliko izveličanja in prejemanja obilnih Božjih milostij se vdeležila cela fara! Pravični želji je ljudstvo rado vstreglo, ktero je vse dni z vzgledno gorečnostjo pridige č. g. očetov verno, in zvesto poslušalo, spovednice kar oblegalo, ter se svetih maš pridno vdeleževalo. Da zaupanje na priprošnje preblazene Device Marije, naj ona sprosi obilen sad svetega misijona, se je v polnej meri opravičilo. Vspeh je bil sijajen. Velikanska cerkev je bila prenatlačena spokornikov, kateri so probujeni bridko obžalovali svoje zmote in na slovesen način prisegali zvestobo usmiljenemu Jezusu! Prihajali so pa ljudje tudi iz bližnjih in daljnjih sosednjih far. Z eno besedo, ne da se lahko misliti bolj svečana, ginljiva cerkvena slovesnost od ravno opravljene slovesnosti svetega misijona. Vam pa, preblagi preč. gg. očetje, kakor tudi domačemu g. župniku poverne naj Bog toliko nam podeljenih dušnih dobrot stoterno in tisočerno! in usliši iz globočine srca kipeči naš vzdih:

"Naj opominja in vselej nas viža
Znamnje presvetga misijonskega križa!"

Razgled po svetu.

Zgodovina opatiije „Mariannhill“ v južni Afriki. Mariannhill (reci Marijenhil t. j. Marija-Ana-hrib) je dandanes največja opatiija na celem svetu, toda brez samostana, ker še samostana niti zidati niso začeli; vsa poslopja so le provizorična, in vendar je Mariannhill že celo mesto, akoravno še le kakih 12 let stoji. V sledečih črtah hočem zgodovino po celem svetu znane opatiije popisati, kar prav lahko in natančno storim, ker si vse dotične akte ali spise lahko pogledam, in ako mi ni vse jasno, pa lahko povprašam, ker večinoma še žive prvi ustanovitelji Mariannhilla.

Glavni ustanovitelj Mariannhill-a je veliko občudovani in še bolj obrekovani preč. opat pater Franc. Mi Avstrijci si lahko v čast štejemo, da imamo ta kega rojaka v daljni Afriki, kajti pater Franc je Avstrijanec. Rodil se je l. 1825 v Langen-u blizu Bregence na Predarelskem. Ne bodem popisoval njegovega zelo zanimivega življenja, ker še živi, in znano je, da ni vsikdar dobro človeka pred smertjo hvaliti; vendar lahko opomnim, da je bil Wendelin Pfanner — tako se namreč pater Franc po sv. kerstu imenuje — precej živ dečko, katerega je oče zelo strogo deržal. V Feldkirch-u je kot dijak marsiktero prasko imel s postopači, kateri so ga kaj radi dražili zavolj njegovih rudečih las. Ko bi bil vedel, da je v daljni južni Afriki narod, kateremu je rudeča barva najlepša na celem svetu, gotovo bi jo bil že takrat v Afriko popihal. Nadalje se je pater Franc šolal v Ino mostu, kjer je tudi kot navdušen filozof visoko šolo ali vseučilišče obiskoval. Toda v prvem letu je imel dovolj; štirje dijaki, vsi iz Predarelskega, so sklenili, da gredo v Padovo na vseučilišče; in mahnili so jo na Laško se svojimi debelimi in dobro okova-

nimi škornji in gorjačami; veliko pipo je seveda vsak imel. To so Vam gledali laški fantje te neotesane „švabe“, kako so s svojimi škornji in irhastimi hlačami po Padovi krevsali; skoraj vsak drugi mesec so si morali drugo stanovanje poiskati, ker gospodinje niso pripustile, da bi čista tla razpraskali. Tudi v Padovi se našemu junaku ni dopadlo in sicer zategadelj, ker se skoraj nič niso učili; šel je zopet na Tirolsko v briksensko semenišče, kjer je bil leta 1850 v mašnika posvečen. Devet let je kot župnik v domovini deloval, potem je pa na željo svojega milostljivega škofa kot nunski spovednik v Zagreb šel, kjer je kaka tri leta ostal. V tistem času sta prišla dva trapista iz Belgije milih darov pobirat. Naš pater Franc je natanko izpraševal, kako živijo, in že se je odločil za najstrožji red in sicer v samostan Mariawald v Rheinpreussen, kateri je bil leta 1860 kot podružnica samostana Oelenberg v Elzasu ustanovljen; odločil se je pa za Mariawald zategadelj, ker je mislil, da mora pravi duh pokore v novem samostanu še najbolj nepokvarjen biti. Dne 9. oktobra 1863 je bil preoblečen; pozneje je postal „subprior“. Ker je pa kot tak bil zelo strog, niso bili nekateri menihi nič kaj zadovoljni z njim. Da nebi bilo več rogoviljenja proti P. Francu, poslal ga je predstojnik samostana v Avstrijo, naj poišče pripraven kraj, kjer bi začel zidati nov samostan. P. Franc in brat Caharijas — Bog mu daj sveta nebesa, katere si je menda pošteno zaslužil — sta šla najprej milo darove pobirat, potem sta jo na Ogersko krenila, kjer sta hotela prostor za samostan nakupiti; toda ogerski primas se ni upal redovnikov v deželo pustiti, ker bi bila to voda na židovski in framasonski mlin. Tudi na Hervaškem nista mogla nakupiti, zategadelj se poda P. Franc in 3 bratje v Rim, kjer je ravno papež Pij IX. samostan pri „treh studenih“ (Tre Fontane) trapistom izročil. P. Franc je dobil ključke slavnega samostana, v katerem je bil nekdanj učenec svetega Bernarda opat in kateri je pozneje kot papež Evgen III. sveto katoliško cerkev vladal. Zategadelj je postal P. Franc predstojnik tega samostana, ne pa vjetnik, kakor so hudobna usta po svetu raztrobila. — Ko je dovolj menihov iz francoskih samostanov v „Tre Fontane“ prišlo, je odložil pater Franc častno službo, in dobil je zopet od svojih predstojnikov povelje, naj v Avstriji začne samostan zidati. On takoj gre v Zagreb ter začne na Hervaškem pripraven kraj iskati; vložil je tudi prošnjo na Dunaj za dovoljenje; toda nova zapreka! Hervaška dežela je dobila svojo vlado (1868), zategadelj bi moral deželni zbor dovoljenje dati. Pater Franc je obiskal deželne poslance in vsi so kumali da bo že, toda, ko se je koncem meseca marca 1869 vprašanje za naselbino trapistov sprožilo, so poslanci večinoma molčali, nekaj jih je bilo proti, samo jeden mož je bil za trapiste namreč — neki liberalni advokat!! Zategadelj trapisti niso bili pripuščeni. V tem hipu se pater Franc spomni, da mu je nekdanj župnik iz Stare Gradiške rekel, da zdaj tudi lahko kupi posestvo na Turškem. Takoj gre v Slavonijo k župniku, kateri je voz sena nabasal — Turčini bi jih gotovo zgrabili, ako bi se z „koleseljem“ pripeljala — in v desetih urah sta bila v Banjaluki. Podata se k avstrijskemu konzulu, kateri si je vsakokrat berke navihal, kedar je s Turčini govoril. Konzul je precej Turka našel, kateri je rad prodal svoje posestvo. P.

Franc mu da takoj (aro) 10 zlatov; toda, ko je kontrakt pred pašo prišel, so začeli Turki nosove vihati; konzul je pater Franca kot avstrijskega posestnika, ne kot redovnika predstavil in zavolj varnosti je tudi dolgo suknjo čez redovniško haljo oblekel. Ko so Turki pater Franca od pete do glave pogledali, vstane „hoža“ (turški duhoven) ter začne iz neke plesnjive knjige brati, da postava dopušča kupovati „zemijak“ (t. j. tla za bajto in zraven vert za češplje) ne pa „zemljo“ (t. j. kakoršnokoli posestvo). Vsi Turčini niso vedli, da imajo Avstrijci že skoz 8 mesecev dovoljenje, da si lahko v turških deželah nakupijo zemlje. Potem so berzobjavili v Serajevo, — odgovorili so, da nič ne vedo o nobeni pogodbi z Avstrijo; berzobjavili so v Štambul (Carigrad), no tam so dovolili. Toda, Turčini so zdaj planili čez onega Turka, da je on prvi „nevernemu psu“ svoje posestvo prodal; na to Turk ni hotel izročiti svojega posestva; pater Franc ga gre tožit, kjer je bil tudi obsojen; toda zdaj kupijo Turčini njegovo posestvo, samo da ne bi „nevernemu psu“ v last prišlo. Potem je pater Franc od nekega gerškega trgovca eno uro od Banjaluke kupil posestvo, kjer stoji danes slavn samostan Maria stella — Marija zvezda. Oj, koliko truda in sitnosti, predno se začne tako imenitno delo, kakor je vstanovljenje samostana! — Drugi dan pokliče pater Franc vse najemnike, kateri so mu morali v pričo posestnika, konzula in njegovega pisarja meje posestva pokazati. Pater Franc je potem s sekuro na drevesih meje zaznamoval, ker je dobro vedel, da: graeca fides, nulla fides! Gerk je za celo posestvo — nekaj čez 2000 oralov — 3000 dukatov zahteval, toda bil je zadovoljen z 1400 dukati (1 dukat po 5 gld.). Še tisti dan so mu izplačali. Ves ta denar je nevtrudljivi brat Caharias nabral; med njimi bil je marsikteri slovenski goldinarček in tako tudi Slovenci lahko rečejo, da so pomagali k vstanovitvi „Marija zvezde“. Cel teden so delali pater Franc in dva brata cesto skozi goščo; potem pa se je naznanilo ostalim bratom v Zagrebu, naj pridejo. Bilo je na dan svetega Alojzija (21. junija 1869), ko je voz priderdral z menihi in orodjem in drugimi rečmi v „Marija zvezdo“. — Bodi mi pozdravljena slavno znana „Marija zvezda“! Ti si zares vstala, kakor bliščeča zvezda v temni noči! Nikar se ne sramuj svojega revnega rojstva, ker si zrastle, kakor palma v daljni puščavi! Samostan je dobil ime od slavnega samostana Cistercijenk Maria-stern na Saksonskem, ker so pobožne redovnice pater Francu zveste ostale, ko ga je takrat skoraj celi svet zapustil; one so perve zares veliko vsoto 2000 goldinarjev za samostan dale. — Pervo stanovanje menihov je bil — svinjak. Tukaj so molili, jedli, delali in spali. Svinjak je bil iz hrastovih desk izdelan; skoz luknje so prišli prederzni vrabci in mlade mačke gledat, kaj se znotraj godi; prag svinjakov je bil 18 col visok, da niso mogli mladi pujski pobegniti. Oken ni bilo nobenih, pa tudi zares niso bila potrebna, ker je skoz špranje dovolj zraka in luči prihajalo. Skoz prvi dve leti niso drugega jedli kakor fižol in koruzen kruh, pa loški fešk. Turčini so prišli vsak dan čudne može gledat, in v kratkem so se prepričali, da so pobožni — derviši. Nato pride paša, zvita buča, k pater Francu, ter mu oznani, da je prisiljen celo posestvo vzeti, ker on je pobožen derviš, kateri mora v ubožtvu živeti; on mu

zatorej veliko ljubav stori, ako mu prevzame — posvetne skerbi! Pater Franc je bil zategadelj prisiljen, da je navidezno prodal posestvo nekemu poštenjaku. Potem so začeli samostan zidati po načrtu, katerega je pater Franc sam izdelal. Skoraj vsaki dan so prihajali novinci, tako, da jih je bilo čez leto že blizo 60.

(Dalje nast.)

Pervo sveto obhajilo na ladiji. Na parobrodu „Kolumb“ se je prigodila na vožnji iz Tonkina na Francosko sledeča resnična dogodka:

Med drugim moštvo na ladiji je bil tudi verli mornar Dominik P. Še le 10 let star se je ločil od svoje matere in šel na morje. Sedaj je bil 35 let star, in še ni sprejel prvega svetega obhajila. Ni imel niti časa niti priložnosti, da bi se pripravil na sprejem Gospoda Izveličarja, čeravno je vedno serčno hrepenel po Njem. Nekoč pride na ladiji v dotiko z duhovnom, kateri je spremljal ranjene vojake na Francosko. Dominik je lepo oskerbel duhovnikovo spalnico in vedno si je prizadeval, kako bi mu dobro postregel ter kolikor mogoče dostikrat se z njim sešel. „Zdaj je čas“, si je mislil, da „se mi vresniči največja želja.“

Neko noč, ko je ravno pospod Lorrain (reci Lorrén), goreči duhovnik, počival, je zaslišal, kako so se vrata odperla, in kako se je nekdo v spalnico priplazil. „Kdo je?“ zavpije duhovnik. „Ne bojte se, častiti gospod, jaz sem, Dominik, vaš sluga“ — „Kaj bi rad, prijatelj?“ — „Oh, častiti gospod, nekaj imam na sercu in bi rad z vami govoril.“ „Le luč prižgi, Dominik, postrežem ti, če ti le morem“. Ubogi mornar pripoveduje svojo povest: o mladosti svoji, o dolгих potovanjih in o svojih serčnih željah, kako bi prejel prvo sv. obhajilo. Še tisto noč je opravil naš mornar dolgo spoved, na katero se je že dolgo pripravljaj. Drugi dan je prejel med sv. mašo z ginjaivo pobožnostjo sv. obhajilo. Do solz so bili ganjeni mornarji. Načelnik ladiji, ganjen kot drugi, je priredil na čast prvo obhajancu slovesen obed. Dan je prešel v splošnem veselju; najbolj srečen pa je bil Dominik, prvoobhajanec. —

Pretečeno nedeljo smo obhajali god sv. Alojzija, patrona šolske mladine. Tudi on je močno brepenel po prvem sv. obhajilu, katero je prejel iz rok sv. Karola Boromeja. Vestno se je nanj pripravljaj, ker je imel živo vero — koga prejme. Pa ne samo na prvo, prav tako vestno pripravljaj se je na vsako poznejše sv. obhajilo. Tri dni se je pripravljaj, tri dni zahvaljeval; prejel je Jezusa vsak teden. Stariši! Molite in delajte na to, da bo po vzgledu tega mornarskega dečka in sv. Alojzija tudi pri vaših otrocih, ki so ali bodo letos prejeli prvo sv. obhajilo, gorečnost do Jezusa, priprava in zahvala pri poznejših sv. obhajilih rastla, ne pa se pomanjševala.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1896.

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Edinost med katoličani.

b) Posebni nameni:

26.) **Sv. Janez in Pavel.** Žalostno stanje Armencev. Važno časnikarsko podjetje. Mnogo nekerščenih otrok.

27.) **Sv. Ladislaj.** Avstrijski cesar. Dežele pod kruno svet. Štefana. Duhovniki in obhajanci. Bebci.

28.) **Sv. Jernej.** Prenapeta in nekerščanska narodnost. Leonova in Görres-ova družba. Katoliški shodi. Še vedno nerešeno šolsko vprašanje. Ubožne družine.

29.) **Sv. Peter in Pavel.** Sv. Oče. Hvaležno pripoznanje neprecenljive dobrote, da imamo nezmotljivo oblast. Pospeševatelj molitvenega apostolstva.

30.) **Spomin sv. Pavla.** Višji pastirji sv. katoliške Cerkve. Odpadli redovniki in redovnice. Vse že priporočene pa še ne uslišane prošnje. Vsi oni udje bratovščine presv. Serca in apostolstva molitve, kateri so v juniju umerli in kateri bodo v juliju umerli

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca. sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka bolna oseba se priporoča presv. Sercu Jezusovemu in N. lj. Gospé za zdravje, ako je Božja volja — ali vsaj, da bi o pravem času bila previdena s sv. Zakramenti. — Nadepoln mladenec za zdravje in enkrat srečno zadnjo uro. —

Listek za raznoterosti.

Msgr. Jeranove spominske podobice. Za častilce monsign. L. Jerana, vzlasti za dobrotnike dijaške mize sem dal napraviti nekaj spominskih podobic z Jeranovo sliko, katero je v ta namen blagovoljno prepustil č. g. prof. dr. Lampe. — Kdor želi takih podobic, jih dobi pri podpisanemu ali pa v Ničmanovi prodajalnici. Ako kdo v ta namen pošlje kak dar, obrnil se bo za monsign. Jeranovo dijaško mizo.

And. Kalan.

Birmovanje v ljubljanski škofiji leta 1896. Prevz. g. knezoškof ljubljanski bodo obiskali letos nastopnje župnije ter delili ondi zakrament sv. birme: 25. julija Spodnjo Idrijo; 26. julija Idrijo; 28. julija Unec; 2. avgusta Polhov Gradec; 8. avgust Polšnik; 9. avgusta Št. Jurje pod Kumom, kjer bodo posvetili tudi novo farno cerkev; 11. avgusta Svibno; 12. avgusta Radeče pri Zidanem mostu; 13. avgusta Št. Janž; 15. avgusta Mokronog; 16. avgusta Šmarjeto; 17. avgusta Škocijan pri Dobravi; 18. avgusta Križev pri Kostanjevici; 19. avgusta Čatež ob Savi; 20. avgusta Kerško. — Zaradi popravil, ki se verše vsled potresa pri mnogih župnih cerkvah, letos v naši škofiji ne bo nikjer drugod birmovanja, razven ako se odkod izreče posebna želja, ki bi se pa morala prav v kratkem naznaniti.

Duhovniške spremembe v ljublj. škofiji. G. Janez Rihtaršič gre in Mokronoga v Lašče, namesto gosp. R. Gregoriča, ki ostane v Preddvoru. Novo nastavljeni so semeniški duhovniki: Jožef Jerše, kapelan v Mokronogu; Matija Prelesnik, kapiteljski vikar v Novem Mestu; Jožef Švigelj, kapelan v Zagorju.

Spomenica. Ljubljana bo dobila čez nekaj časa popolnoma novo lice. Od potresa sem se vse popravlja ali na novo zida. Tudi stolno cerkev sv. Nikolaja že dalj časa popravljajo in lepšajo. Mej drugim

so nasadili nov križ na verh visoke kupole. V ta votel križ, ki je iz bakra izdelan, dali so „spomenico“ na pergamen z nastopnim napisom: „Leta 1895, ko so knezoškof dr. Jakob Missia jednajsto leto skerbno vladali ljubljansko škofijo, obiskal je Bog Ljubljano in njeno okolico s strašno šibo potresa. Po krasni velikonočni nedelji, 14. dan meseca aprila, prebudil je počivajoče Ljubljance ob 11. uri 17 minut po noči iz sladkega spanja grozovit potres, ki je v hipu vse prebivalstvo s strahom in nepopisno grozo napolnil. Po mestu in po deželi je napravil neizmerno škodo ter zahteval tudi nekaj človeških žertev. Ni ga pač bilo Ljubljance, ki bi to noč ne bil prosil v vroči molitvi Gospoda nebes in zemlje, naj mu bo milostljiv, naj mu prizanesi in ga reši smerti. Silno zemeljsko zibanje je hudo poškodovalo skoraj vse ljubljanske cerkve brez izjeme in tudi stolnici sv. Nikolaja ni prizaneslo, dasi je bila med vsemi farnimi cerkvami najmanj poškodovana. Potrebna popravila začela so se že leta 1895, doveršila so se pa leta 1896. Pervo leto zahle so se razne razpoke in zlasti pročelje pri velikih vratih, ki je največ terpelo, se je temeljito popravilo ter je prejelo v svojem zgornjem delu popolnoma novo, okusnejše lice. Leta 1896 pa se je spremenilo tudi pročelje za velikim oltarjem. Odbil se je zunanji omet cele cerkve, ki se je z novega ometala od verha do tal. Vsa ta popravila in prezidavanja so občutljivo zadela cerkveno blagajnico, iz ktere je njen oskerbnik, prečast. gosp. stolni kanonik Andrej Zamejic, za razna dela izplačal nad jednajst tisoč goldinarjev. Bodi vse v večjo slavo trojedinega Boga preblazene Device Marije, Božje Matere, sv. Nikolaja in vseh svetnikov, zlasti naših patronov zoper nevarnosti potresa: sv. Aleša, sv. Emigdija in sv. Frančiška Borgija, ki naj prosijo za to stolnico in celo ljubljansko škofijo, da Bog šibo potresa za vselej milostno „od nas odverne.“

Terst. Teržaškim škofom je imenovan škof kerški monsign. Andrej Šterk. Školija teržaška si sme čestitati, da se verno nazaj v Terst kot škof monsign. Šterk, ki je bil pri vseh zelo priljubljen kot kanonik in stolni župnik. Leta 1894 je bil imenovan Šterk za škofa na otoku Kerku. Dal Bog, da bi mogel tudi kot teržaški škof veliko delovati v blagor cerkvenega življenja v tamošnji škofiji. — Na mnoga leta! —

Tirolsko. (Stoletnica, odkar se je Tirolska posvetila presv. Sercu Jezusovemu.) „Zgodnja Danica“ je že svoj čas omenjala to stoletnico. Cerkevna slovesnost se je veršila 1. junija t. l. v mestu Bozen. Svetna slovesnost se bo morala zaradi smerti nadvojvode Ludovika preložiti na 27. september 1896.

Cerkvena svečanost se je obhajala kaj lepo. Že proti koncu maja se je v mestu vse gibalo, da bi bila olepšava dostojna. Ni je bilo skoro hiše, ki bi ne imela kake zastave: papeževe, avstrijske ali deželne. Ulice so bile okrašene s slavoloki in primernimi napisi. Na enem je stalo: „Ponovite s srcem in roko prisego Bogu, cesarju in domovini!“ Takšno je bilo mesto, ko se je približal 1. junij.

V predvečer 31. maja je bilo v mestu vse živo ljudij. Z vsakim vlakom je prihajalo toliko tujih gostov, da je imel dotični odbor dovolj dela, kam jih spraviti, kako jim postreči. Vreme je bilo izvanredno lepo, ne vroče, ker je malo popred dež pomočil suho

zemljo. Zvečer popred se je zbralo v meščanski dvorani najodličnejše občinstvo. Med njimi so bili kardinal in nadškof solnograški dr. Haller, potem tridentinski knezoškof, dr. Valusi itd. itd. — veliko drugih dostojanstvenikov duhovskega stanu. Bilo je pa tudi mnogo odličnih svetnih gospodov, kakor n. pr. mestni župan, razni državni poslanci, zastopniki katol. dijaških društev, s kratka: cvet občinstva duhovskega in svetnega stanu. Zbrane goste je pozdravil poslanec baron Dipauli. Rekel je, da se je Tirolska dežela posvetila presv. Jezusovemu Sercu takrat, ko ji je od sovražnika pretela huda nevarnost. To je bilo ravno pred sto leti; in obvarovana je bila. Od tistega dneva dalje je Tirolska zmirom zvesta ostala Gospodovemu Sercu ter Mu v vsaki nevarnosti znova zaterjevala svojo udanost. ljubezen in zaupanje. In naj so bili časi še tako hudi, vendar, Tirolci niso izgubili niti prave vere niti opustili molitve. „Tirolska“ rekel je govornik, „ni sicer bogata dežela na zemeljskih dobrotah, a bogata je na zvestobi do Boga in cesarja“. „Pred nekaterimi dnevi se je obhajala tudi neka stoletnica, a vse drugačnega pomena, kakor naša. Obhajala se je namreč stoletnica francoske revolucije, v kateri so klicali brezbožneži: „Proč z Bogom in Cerkvijo, proč z duhovniki in samostani itd!“ — mi pa danes kličemo: „Posvetimo se Bogu; izročimo se presv. Jezusovemu Sercu!“ Prav tako govorili so naši verni pradedje pred sto leti.“ Poslanec baron Dipauli se je končno v svojem govoru spominjal rimskega papeža, presvitlega cesarja ter glasno in slovesno izrekel, da bodo tirolski katoličani vedno zvesti ostali sv. katol. Cerkvi in apostoljskemu vladarju svojemu. To so možke besede, ki pričajo, da so po svetu tudi odlični možje posvetnega stanu, ki se ne sramujejo Jezusovega presv. Serca, temveč Mu zaterjujejo še daljno udanost in še druge, sploh celo deželo k temu spodbadajo. Kako se je slavnost veršila naslednji dan, povedali bomo prihodnjič.

Zahvala in pterdilo. (Iz Prjedora, 29. maja 1896.) Hvala Bogu! Hvaležno smo prejeli blagodušni milodar 18 gld. (osemnajst goldinarjev) za novo cerkev sv. Jožefa — sv. nazareške Družine. Radi bi letos cerkev in zvonik doveršili; kajti, ako se letos ne doverši, poderli bi se odri okoli cerkve in začetega zvonika, in škode bilo bi do 500 gld. Gospod Bog Vam in vsem dobrotnikom stoterno plačaj! Jezus, Marija, Jožef naj vam vsem obilno povernejo časno in večno!

P. Alfonz Marija,

cerkveni odbornik in oskerbitelj.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Gdč. Ivanka Zakotnikova 2 gld. 50 kr. — Starološka dekleta prebitek od venca na grob pokojnega dekana monsign. Kožuha 6 gld. — G. M. Jelovčanova iz Stareloke 5 kron. — A. G. na Verhniki vsled srečnega zveršitka 40 službenih let 3 gld. — Č. g. Iv. Hladnik, župnik v Gočah, ki ni mogel na Klunov pogreb, 5 gld. — Č. g. Ant. Nemec v blagi spomin kanonikov Jerana in Kluna 2 gld. — Č. g. Fr. Jarc, župnik v Mirni 2 gld. — Neimenovan v Sodražici v znamenje sožalja po preč. g. kan. Klunu 2 gld. Kat.-narodna stranka v Domžalah po gosp. beneficijatu Strupiju namesto venca na grob kan. Kluna 10 gld. — G. Mavr. Šarabon, namesto venca na grob kan. Kluna 3 gld. — Č. g. Simon Robič, duhovnik na Šenturški gori

2 gld. — Blag. g. dež. glavar O. Detela 10 gld. v spomin staremu prijatelju in mngoletnemu tovarišu v dež. zboru preč. gosp. kan. Karolu Klunu. — V znamenje sožalja Poklukar-Blasnikova rodbina 5 gld. v spomin staremu spoštovanemu prijatelju preč. gosp. kan. Klunu. — Katoliško slovensko društvo za radovljiški okraj daruje v spomin prerano umerlega kan. Kluna, blagega moža, čistega značaja in voditelja katol. narodne stranke mesto venca 5 gld. — G. Štefan Dužnik iz Hrenovic, 1 gld. — G. A. Žnidaršič, župni upravitelj v Osilnici, 2 gld. v spomin pok. mladostnemu prijatelju in tovarišu župniku Sternadu. — Č. g. Blaž Petrič, župnik v Velesovem, 2 gld. — Neimen. iz Železnikov v spomin pokojn. župniku Škoficu 1 gld. — G. Janez Kristanič iz Mojstrane nabral ob priliki dveh ženitovanj 2 gld. 22 kr. — Č. g. Fr. Porenta, župnik v Sori, na mesto venca pokojnemu dekanu Kožuhu 5 gld. — Prijateljsko omizje pri Ferlincu v spomin kanoniku Klunu 15 gld.; posebe je še daroval v isti namen g. ces. svetnik Murnik 5 gld. — Poslanec in vodja g. Povše 10 gld., namesto venca na grob svojega dragega prijatelja pokojnega kan. Kluna. — Gosp. Evgenij Guttmann, postajni načelnik južne železnice v Ljubljani, namesto venca na kersto svojega nepozabnega prijatelja kanonika Kluna 5 gld. — Č. g. Janez Kobilica, župnik na Čeručah, 5 gld. — Nekaj gg. dnhovnov iz Ribniške doline 8 gld. — G. Fr. Ferlinc gostilničar, 5 gld. — Gosp. Franc Ksav. Souvan, veleteržec, 5 gld. — Č. g. Jan. Golob, župnik v Podbrezjah, 5 gld. — Č. g. Jakob Strupi, beneficijant na Goričici 5 gld. — Č. g. Jan. Lavrenčič, dek. v Šmartnem pri Litiji, 5 gld. — Č. g. Val. Bernik, župnik na Homcu, 2 gld. 50 kr. — Č. g. Janez Novak, dekan v Radovljici, 10 gld. — Č. g. P. Vartolj, župnik v p. v Št. Vidu pri Vipavi 10 gld. — Katol. tiskovno društvo 5 gld. mesto venca na grob svojega odbornika kan. Kluna. — Č. g. Simon Robič, duhovnik v Št. Uriški gori 2 gld. — Blaga gospa Kleinova 2 gld.

Za bratoviščino za duše v cicah: Po g. Jož. Kavčiču iz Št. Vida pri Vipavi 1 gld.

Za bratoviščino Naše lj. Gospe: Po Jož. Kavčiču iz Št. Vida 1 gld. —

Za žolske sestre v Ternocem: Neimenov. 19 gld.

Za Prjedor: Neimenovana, 5 gld. 30 kr.

Za cerkev v Ternji na Notranjskem: Neimenovan 30 gld.

Za salezijansko Don-Boskovo napravo na Kranjskem: Č. g. Franc Tavčar, kurat pri Sv. Joštu, 2 gld. — Č. g. Blaž Petrič, župnik v Velesovem, 3 gld. — Neimenovan dobrotnik 50 gld. — Č. g. župnik Bergant 2 gld. — G. Fr. Rajčević, kapelan v Vipavi, 8 gld. —

Za Salezijansko družbo v Turinu: Č. g. Fr. Gornik 3 gld.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovan 2 gld. — Franica Dožan 1 krono. — Neimenovan 1 gld. — Iz Prjedora neka družina 2 gld. — Gospa Jemčeva 2 gld. —

Za varhe Božjega groba: Iz Mirne 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Neimenovan 1 gld. — Udje fare Dol 9 gl. 40 kr. —

Za Detoljuba: Dol 72 kr.

Za afrikanski misijon: Č. g. Ant. Peterlin, župnik v Šmihelu pri Novem mestu, 4 gld. — P. M. 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: St. Uriška Gora 6 gld. 20 kr. — Iz Št. Jurija pri Kranju 60 gld. — S. Terstenika 22 gld. — Z. Nevelj 28 gld. — Iz Peč 4 gld. — Iz Dol pri Litiji 20 gld. — Z. Roba 19 gld. 45 kr. — Z. Žirov 45 gld. 45 kr. — Iz Šmartna pri Litiji 35 gld. — Z. Golega 12 gld. 30 kr. — Iz Dolnje Vasi 23 gld. 80 kr. — S. Kranske Gore 30 gld. — Helena Babnik 50 kr. — Iz Dobrepolja 13 gld. — Z. Adlešič 9 gld. 30 kr. — S. Homca 30 gld. — Z. Zaspega 6 gld. 72 kr. — S. Preske 7 gld. 40 kr. — Iz Preloke 4 gld. 20 kr. — Urška Ferjan 1 gld. — S. Hinj 5 gld. — Z. Javorja pri Poljanah 40 gld. — Iz Idrije 39 gld. 44 kr.